

ו"מאד" הוא ממון [כדדרשינן, "בכל מאדך",
בכל ממונדך]. מכאן, שנתן להם ממון משלו.

ופליגא רבי יונתן אדרב.

דאמר רב: אין לך גדול כבעלי תשובה יותר
מיאשיהו בדורו, ויותר מבעל תשובה אחד
בדורו.

והוינן בה: ומני הוא אותו בעל תשובה
שבדורו של רב?

ומשנינן: אבא, שהיה אבוח דרב ירמיה בר
אבא.

ואמרי לה, אחא, שהיה אחוח דאבא, שהיה
אבוח דרב ירמיה בר אבא.

דאמר מר: רבי אבא ואחא, אחי הוו.

אמר רב יוסף: ועוד בעל תשובה אחד יש
בדורנו, שאין בעל תשובה יותר גדול ממנו.
ומנו? — עוקבן בר נחמיה שהיה ריש
גלותא.

והיינו "נתן דצוציתא", שניצוצי אש נראו
בו, על ידי המלאך שפשט אליו את ידו,
וקיבל את תשובתו(132).

אמר רב יוסף: הוה יתיבנא בדרשה בפירקא.
והוה [הייתי] קא מנמנב. וחזאי בחילמא,
דקא פשט המלאך ידיה וקבליה לתשובתו
של של עוקבן בר נחמיה!

הדרן עלך במה בהמה

132. רש"י. והתוספות הביאו שיש מדרש
שהיה נר דולק על ראשו. ורש"י בסנהדרין [לא,
ב] כתב בשם ספר הגדה שהיה מר עוקבן בעל
תשובה, שנתן עיניו באשה אחת והעלה ליבו
טינא ונפל בחולי, לימים נצרכה ללות ממנו
ומתוך דוחקה ניתרצית לו, וכבש את יצרו
ופטרה לשלום ונתרפא מחליו, וכשהיה יוצא
לשוק היה נר דולק על ראשו מן השמים.
והמהרש"א הביא שהערוך [ערך נתן] פירש
שהיה לו חלוק משער של עיזים ששרט את
בשרו כדי שיהיה לו כפרה על חטאיו.

מתיר. ופירש הטור שהירושלמי סובר שיאשיהו
החזיר רק ממידת חסידות, וראה חידושי הגהות
[שם] שגם לפי הסוכרים שאין לדון עד בן י"ח
שנה צריך לומר שלהחזיר את הממון היא מידת
חסידות [ששיבחו בכך את יאשיהו], ובדרישה
משמע שזו הלכה ואיסור, ולא רק מנהג ראוי.
ובביאור הגר"א [שם, זיג] כתב
שהירושלמי והיש אומרים שבטור מפרשים את
הגמרא כאן [מעשה יאשיהו] כפירוש רש"י,
והטור מפרש שהסיבה היא מפני שדן לפני
שהיה בן י"ח שנה.